

Sygn. akt VI Ka 572/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 października 2022 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

przewodniczący – sędzia Daniel Strzelecki

protokolant Monika Mazur

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Jeleniej Górze: Justyny Trybuchowskiej-Łysik

po rozpoznaniu w dniu 31 października 2022r.

sprawy P. P. ur. (...) w J.

s. E., U. z domu M.

oskarżonego z art. 224§1 kk i innych

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 14 lipca 2022 r. sygn. akt II K 1457/20

I. uchyla zaskarżony wyrok wobec oskarżonego P. P. co do pkt. II i IV części dyspozytywnej i przekazuje sprawę w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w Jeleniej Górze do ponownego rozpoznania;

II. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego P. P. w pkt. I części dyspozytywnej w ten sposób, że przyjmuje, iż w dniu 30 kwietnia 2020r. na terenie Aresztu Śledczego w J. przy ul. (...) pomówił pokrzywdzonego K. S. (1) słowami „jesteś nieudacznikiem życiowym, jesteś bez wykształcenia, nie potrafisz sobie poradzić na wolności” o takie właściwości, które mogły narazić go na utratę zaufania niezbędnego dla wykonywanego zawodu, a także skierował wobec pokrzywdzonego K. S. (1) groźbę karną dokonania na jego szkodę zaboru w celu przywłaszczenia należących do niego ruchomości, która to groźba wzbudziła w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona;

III. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. I. J. kwotę 516,60zł w tym 96,60zł podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

V. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 572/22	

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
CZEŚĆ WSTĘPNA		
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji		
Wyrok Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 14 lipca 2022r. w sprawie sygn. akt II K 1457/20		
1.2. Podmiot wnoszący apelację		
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# oskarżyciel posiłkowy		
# oskarżyciel prywatny		
# obrońca oskarżonego		
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		

# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku		

	niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1 Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
2.1. Ustalenie faktów				
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
	-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
	-----	-----	-----	-----
2.2. Ocena dowodów				
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
	-----	-----	-----	-----

<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>	<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
	<p>Apelacja prokuratora:</p> <p>1. obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu polegająca na niezasadnym uznaniu w pkt. I orzeczenia, że kierowane przez P. P. określenia naruszające godność pokrzywdzonego nie stanowią zniewagi, co skutkowało</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>zmianą kwalifikacji czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt. I orzeczenia poprzez wyeliminowanie z jej podstawy art. 226§1 k.k. i uznanie, że P. P. dopuścił się zniesławienia pokrzywdzonego, podczas gdy z prawidłowo ustalonego w tym zakresie stanu faktycznego sprawy wynika bezspornie, że oskarżony kierował wobec funkcjonariusza publicznego, podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych, określenia stanowiące zniewagę;</p>		
<p>2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na niezasadnym przyjęciu, że kierowanie przez oskarżonego względem pokrzywdzonego gróźb karalnych nie było spowodowane chęcią wpłynięcia na funkcjonariusza publicznego celem zmuszenia go do zaniechania prawnej czynności służbowej,</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p> jaką było sporządzenie wniosku o wymierzenie osadzonemu kary dyscyplinarnej w związku z jego odmową poddania się badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, a jedynie reakcją na niewłaściwe względem niego zachowanie pokrzywdzonego polegające na użyciu określenia deprecjonującego oskarżonego w strukturach społeczności więziennej, podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, aby oskarżony działał z motywacji przyjętej przez Sąd I instancji, co w konsekwencji doprowadziło do niezasadnego wyeliminowania z kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego P. P. art. 224§2 k.k. i uznaniu w pkt. I orzeczenia, że swoim zachowaniem oskarżony wyczerpał dyspozycję art. 190§1 k.k.; </p>		
<p> 3. obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej </p>	<p> # zasadny # częściowo zasadny </p>	

czynu przypisanego oskarżonemu polegająca na niezasadnym uznaniu w pkt. II orzeczenia, że oskarżony nie wyczerpał znamion czynu zabronionego z art. 190§1 k.k. podczas rozmowy telefonicznej z matką, w trakcie której groził popełnieniem na szkodę pokrzywdzonego przestępstwa przeciwko jego życiu będąc przy tym świadomym, że rozmowę słyszą funkcjonariusze służby więziennej, którzy następnie przekazali pokrzywdzonemu treści wypowiedziane względem jego osoby przez P. P., z uwagi na brak wystąpienia po stronie pokrzywdzonego uzasadnionej obawy, że groźba zostanie spełniona, co w ocenie Sądu Rejonowego wynika z faktu, że pokrzywdzony nie był obecny przy rozmowie oskarżonego z matką i nie słyszał osobiście groźb kierowanych wobec niego, podczas gdy w tak ustalonym stanie faktycznym należało

niezasadny

<p>uznać, że oskarżony wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 190§1 k.k. albowiem groził pozbawieniem pokrzywdzonego życia, groźba ta dotarła do pokrzywdzonego i wzbudziła w nim uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona.</p>		
<p>Apelacja obrońcy:</p> <p>1. obraza prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu z art. 212§1 k.k. poprzez błędną wykładnię znamienia narażenia na utratę zaufania potrzebnego dla wykonywania danego zawodu i uznanie, że wypowiedzenie przez skazanego na terenie Aresztu Śledczego słów „jesteś bez wykształcenia” wobec strażnika więziennego naraziło go na utratę zaufania niezbędnego dla wykonywania zawodu strażnika działu ochrony;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>2. obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść wyroku, tj. art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>poprzez odmowę przyznania waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego, który wskazał, że nie groził pokrzywdzonemu, a jedynie znieważył go, co skutkowało uznaniem go winnym przestępstwa z art. 190§1 k.k.;</p>		
<p>3. rażąca niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary 4 miesięcy pozbawienia wolności.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Ad. 2 apelacji prokuratora i ad. 2 apelacji obrońcy.</p> <p>Zarzut z pkt. 2 apelacji prokuratora był najdalej idący, przeto wymagał omówienia w pierwszej kolejności. Oskarżyciel nawiązując bowiem do rozstrzygnięcia z pkt. I części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku,</p>		

przekonywał, że Sąd Rejonowy poczynił błędne ustalenie faktyczne przyjmując, że zachowanie oskarżonego P. P. nie było ukierunkowane na zmuszenie pokrzywdzonego K. S. (1) do zaniechania prawnej czynności służbowej.

Zarzut ten nie zasługiwał na uwzględnienie, bowiem zakwestionowane przez prokuratora ustalenie faktyczne było prawidłowe. Nadmienić w pierwszej kolejności należało, że analizowane znamię ustawowe typu czynu zabronionego z art. 224§2 k.k. w postaci działania zmierzającego do osiągnięcia celu w postaci zmuszenia funkcjonariusza publicznego do zaniechania prawnej czynności służbowej, było jednakowo

**rozumiane
zarówno przez
Sąd Rejonowy,
jak i przez
apelującego.**

**Różnica
wynikała
natomiast z tego,
że prokurator
oceniając to
zachowanie
oskarżonego
doszedł do
wniosku, że dążył
w krytycznym
czasie do tego,
aby
pokrzywdzony
nie sporządził
wniosku o
wymierzenie mu
kary
dyscyplinarnej,
natomiast Sąd
uznał, że taka
motywacja
oskarżonemu
wówczas nie
towarzyszyła.**

Zdaniem Sądu Okręgowego trafne było zapatrywanie Sądu Rejonowego. Brak było bowiem podstaw do ustalenia, że P. P. zmierzał w tym momencie do zmuszenia K. S. (1) do zaniechania prawnej czynności służbowej w postaci sporządzenia wniosku o wymierzenie mu kary dyscyplinarnej. Abstrahując od tego, że w zarzucie opisanym w pkt.

1 aktu oskarżenia błędnie przyjęto, że zmuszenie do zaniechania miało przejawiać się w odstąpieniu od dokonania wskazanej czynności służbowej, wskazać należało, że zachowanie P. P. miało miejsce, gdy K. S. (1) poinformował go o tym, że zostaną przeciwko niemu i innemu współosadzonemu A. J. sporządzone wnioski o wymierzenie kar dyscyplinarnych za to, że oskarżony odmówił poddaniu się badaniu na alkomacie, a współosadzony spożył alkohol, co stwierdzono podczas jego badania takim urządzeniem pomiarowym. Celnie Sąd meriti dostrzegł zatem, że zachowanie oskarżonego nie zmierzało do ukierunkowania woli pokrzywdzonego będącego funkcjonariuszem służby więziennej w ten sposób, aby zaniechał wykonania zapowiedzianej czynności służbowej, jako że nastąpiło już po kategoriycznym jego stwierdzeniu, że wobec oskarżonego

i współosadzonego
zostaną
zainicjowane
czynności
zmierzające do
wymierzenia im
kar dyscyplinarnych
w związku z
naruszeniem przez
nich zasad
odbywania kar
pozbawienia
wolności. Reakcja
oskarżonego była
zatem jedynie prostą
reakcją na
otrzymaną
niekorzystną dla
niego informację.
To zaś oznaczało,
że był to przejaw
oczywistej i
nieukierunkowanej
na żaden cel
frustracji
towarzyszącej mu w
tym czasie, nad
którą, o czym
dobitnie świadczyła
jego przestępca
przeszłość, jak i
to, że znajdował
się wówczas pod
wpływem alkoholu,
nie potrafił
zapanować. Co
więcej, sam
oskarżony przyznał,
że miał doskonałe
rozeznanie, iż
odmowa poddania
się temu badaniu
będzie skutkowałą
wszczęciem wobec
niego postępowania
dyscyplinarnego.
Nie tylko zatem
nie wypowiedział
on wówczas wobec
pokrzywdzonego

stwierdzenia, że jeżeli nie wycofa się z decyzji sporządzenia tego rodzaju wniosku, to popełni na jego szkodę przestępstwo, ale wprost wskazał, że był przekonany, że inicjacja postępowania dyscyplinarnego w tego rodzaju okolicznościach była nieunikniona.

Tylko na marginesie podniesienia wymagało, że chociaż prokurator w zarzucie powołał się na znamię art. 224§2 k.k. w postaci dążenia oskarżonego do zmuszania funkcjonariusza publicznego do zaniechania prawnej czynności służbowej w postaci sporządzenia wniosku o wymierzenie mu kary dyscyplinarnej, to jednak w zarzucie wskazał na realizację typu czynu zabronionego statutowanego w §1 art. 224 k.k. Była to rzecz jasna oczywista omyłka, a polegająca na wadliwym przywołaniu tego ostatniego unormowania w podstawie prawnej

analizowanego
czynu zabronionego.
Marginesowo
wskazać jednak
należało, że
działanie
oskarżonego nie
doprowadziło także
do wywarcia wpływu
na czynności
urzędowe służby
więziennej. Dając w
sposób gwałtowny
upust towarzyszącej
mu frustracji, nie
zmusił przecież
do podjęcia przez
funkcjonariuszy
służby więziennej
określonych
czynności czy też
do zaprzestania
czynności już
realizowanych –
W. Wróbel (red.),
A. Zoll (red.),
Kodeks karny. Część
szczególna. Tom II.
Część II. Komentarz
do art. art. 212-277d,
WKP 2017, teza 9 do
art. 224.

Te wszystkie uwagi
dawały podstawę do
przyjęcia, że Sąd
Rejonowy
bezbłędnie ustalił, iż
P. P. podejmując
zachowanie
stanowiące
przedmiot zarzutu
opisanego w pkt. 1
aktu oskarżenia nie
zrealizował
kompletu znamion
ustawowych
występku z art.
224§2 k.k., jak i
że czyn ten podlegał

subsumowaniu pod znamiona typu czynu z art. 190§1 k.k. Jako że tego rodzaju subsumpcja została zakwestionowana przez obrońcę w zarzucie z pkt. 2 jego apelacji, toteż ustosunkowując się do tego zagadnienia podniesienia wymagało, że wypowiedź oskarżonego, którą skierował do pokrzywdzonego „Jak wyjdę spotkamy się na wolności, to zobaczysz, wiem gdzie mieszkasz, załatwię cię, będziesz spłacać kredyty za motory, których nie będziesz mieć, którymi nie będziesz jeździł”, ewidentnie stanowiła groźbę karalną. Oskarżony wiedząc bowiem, że na szkodę pokrzywdzonego popełnione zostało w przeszłości przestępstwo polegające na kradzieży motocykla, zagroził mu ponownym popełnieniem podobnego czynu zabronionego. Jakkolwiek jego wypowiedź trafnie przez Sąd I instancji została potraktowana jako

groźba karalna, bowiem wysławiała ona zapowiedź popełnienia na jego szkodę przestępstwa przeciwko mieniu. Błędnie jednak Sąd ten przyjął, że skoro oskarżony zapowiedział, że załatwi pokrzywdzonego, to wysłowił w ten sposób groźbę popełnienia na jego szkodę przestępstwa przeciwko życiu. To ostatecznie stwierdzenie należało bowiem rozpatrywać w kontekście całości wypowiedzi oskarżonego, a ta, co już podniesiono, wyrażała zapowiedź uczynienia pokrzywdzonemu dolegliwości przez ponowne zabranie w celu przywłaszczenia należących do niego motocykli.

Celnie natomiast prokurator zastrzegł, że błędnie Sąd I instancji przyjął, iż zachowanie przypisane P. P. w pkt. I aktu oskarżenia zostało podjęte w wyniku niewłaściwego zachowania się wobec niego K. S. (1). Sąd ten nie uzasadnił, wymowa jakich dowodów

doprowadziła go do takiego przekonania.

Tymczasem wyjaśnienia oskarżonego nawiązujące do tej kwestii były z gruntu nieprzekonywające.

Wszak jego postawa w krytycznym czasie świadczyła o tym, że nie respektował elementarnych

zasad, które obowiązywały go jako osobę osadzoną. Dość stwierdzić, że spożył w czasie wykonywania pracy w zorganizowanym w jednostce

penitencjarnym warsztacie alkohol, a następnie, wbrew żądaniu przełożonego, nie poddał się badaniu na zawartość tej substancji w wydychanym przez niego powietrzu.

Te okoliczności uzasadniały zatem przyjęcie, że znajdując się wówczas pod odhamowującym działaniem alkoholu, zachowywał się wobec

pokrzywdzonego prowokacyjnie, co doprowadziło do konfrontacji pomiędzy nimi.

Ta okoliczność, co oczywiste, nie

wpływała jednak na ocenę prawa materialnego, a tylko na społeczną szkodliwość przypisanego mu zachowania.

Ad. 1 apelacji prokuratora i ad. 1 apelacji obrońcy.

Zasadniczo nietrafny był zarzut opisany w pkt. 1 apelacji prokuratora, zaś zarzut z pkt. 1 apelacji obrońcy na uwzględnienie nie zasługiwał w całości. Sąd Rejonowy trafnie dokonując ustaleń faktycznych co do wypowiedzianych przez P. P. wobec K. S. (1) w krytycznym momencie słów bezbłędnie dostrzegł, że nie można było ich zakwalifikować jako znieważających. Właściwie dokonał też subsumowania pod znamiona ustawowe przestępstwa z art. 212§1 k.k. skierowaną wobec pokrzywdzonego wypowiedź oskarżonego

**„Jesteś bez
wykształcenia”.**

**Rozważając w
kontekście
ustawowych
znamion
występku z art.
212§1 k.k. to
zachowanie P. P.,
a polegające na
wypowiedzeniu
pod adresem K.
S. (1) tego
stwierdzenia, jak
i dalszych w
postaci „Jesteś
nieudacznikiem
życiowym, nie
potrafisz sobie
poradzić na
wolności”,
wskazania na
wstępie
wymagało, że
ustawodawca
statuuje typ
czynu
zabronionego w
postaci
zniesławienia
dążył do ochrony
dobrego imienia
m.in. osoby, a
zatem dobra
prawnego
materializującego
się w
zabezpieczeniu
służącej każdemu
przeciętnej
miary
poszanowania –
W. Kulesza,
Zniesławienie i
zniewaga.
Ochrona czci i
godności
osobistej w
polskim prawie**

**karnym -
zagadnienia
podstawowe,
Warszawa 1984,
s. 34-36. Aby
zatem określony
zarzut można
było poczytać
jako
zniesławiający,
należało ustalić,
że
materializował
on w sobie
taką treść, której
wydźwięk mógł
skutkować
poniżeniem
osoby
pokrzywdzonej
lub narażeniem
jej na utratę
zaufania
potrzebnego dla
danego
stanowiska,
zawodu lub
rodzaju
działalności, a
więc pozbawiać
ją tej przeciętnej
miary
poszanowania. –
J. Raglewski
[w:] A. Zoll
(red.), Kodeks
karny, Część
szczególna, Tom
II, Komentarz
do art. 117-277
k.k., Zakamycze,
2006, wyd. II,
tezy 41-42 do art.
212 k.k.**

**Przenosząc te
rozważania na
grunt niniejszej
sprawy dojsć
należało do**

przekonania, że wypowiedzenie przez P. P. pod adresem K. S. (2) wskazanych sformułowań, bezsprzecznie statuowały go jako osobę, która funkcjonuje społecznie poniżej normy, bowiem nie uzyskawszy wykształcenia wykazywała też się życiową nieudolnością, co doprowadzić miało do tego, że nie potrafiła rozwiązywać problemów życiowych. Nie trudno było więc dostrzec, że oskarżony w analizowanych wypowiedziach zarzucił oskarżonemu takie właściwości, które charakteryzowały go jako osobę posiadającą niższe aniżeli przeciętne umiejętności społecznego funkcjonowania. Zważywszy ponadto na to, że te wypowiedzi zostały sformułowane przy innym osadzonym, a to A. J., to mogły

*one narazić K.
S. (1) na
utrataę zaufania
niezbędnego dla
wykonywanego
zawodu - J.
Raglewski [w:]
A. Zoll (red.),
Kodeks karny,
op. cit., teza 11
do art. 212 k.k.;
postanowienie
Sądu
Najwyższego z
dnia 14
października
2010r., II KK
105/10, LEX nr
621198.
Analizowane
wypowiedzi
oskarżonego
oceniane
obiektywnie
mogły przecież
narazić
oskarżonego na
swoistą
stygmatyzację,
statuując go w
środowisku
osadzonych jako
osobę nieudolną.
Nie trzeba przy
tym
przekonywać, że
przydawanie
pokrzywdzonemu
jako strażnikowi
więziennemu
tego rodzaju
właściwości w
obecności
postronnego
osadzonego,
mogło
doprowadzić do
tego, że zaufanie
jego
podopiecznych*

do jego osoby
mogło ulec
nadszarpnięciu.

Oceniając zatem
niejako od strony
negatywnej
analizowane
zarzuty
podniesione
przez
apelujących
dojść należało do
przekonania, że
poddane osądowi
w pkt. I części
dyspozytywnej
zaskarżonego
wyroku
wypowiedzi P.
P. nie były
znieważające.
Miały one
przecież
charakter
zracjonalizowany,
a to dlatego,
że odnosiły się
społecznego
funkcjonowania
pokrzywdzonego,
a więc
posiadanych
przezeń
właściwości.
Zniewaga
powinna
natomiast mieć
wymowę
wymykającą się
spod
zracjonalizowanej
oceny, bowiem
zawierającą albo
treść obelżywą,
albo
ośmieszającą - B.
M. [w:] B. M., J.
W., Przepięstwa
przeciwko

wolności,
wolności
sumienia i
wyznania,
wolności
seksualnej i
obyczajności
oraz czci i
nietykalności
cielesnej.
Rozdział XXII,
XXIV, XXV,
XXVII Kodeksu
karnego.
Komentarz,
Warszawa 2001,
s. 246–247.
Dodania
wymagało, że
również
poddanie tych
wypowiedzi
oskarżonego
badaniu w teście
sprawdzalności
potwierdzało
słuszność
dokonanej
egzegezy prawa
materialnego.
Zgodnie bowiem
z poglądami
przedstawicieli
doktryny, które
Sąd Odwoławczy
w całości
aprobował, jeżeli
określony zarzut
podlega
weryfikacji na
płaszczyźnie
prawdy i fałszu,
to przydawać mu
należy charakter
zniesławiający,
zaś jeżeli nie
da się go
w ten sposób
zweryfikować, a
jest obraźliwy, to

**stanowi
zniewagę - - J.
Raglewski [w:]
A. Zoll (red.),
Kodeks karny,
op. cit., teza
24 do art. 212
i powołane tam
piśmiennictwo.
Nie wdając się
w szczególne
dywagacje
stwierdzić
należało, że
stanowiące
przedmiot osądu
czynu opisanego
w pkt. I części
dyspozytywnej
zaskarżonego
wyroku
przytoczone
wypowiedzi
oskarżonego
podlegały tego
rodzaju
weryfikacji.
Rzecz bowiem w
tym, że fakt
uzyskania przez
pokrzywdzonego
co najmniej
średniego
wykształcenia
nie tylko
podlegał
sprawdzeniu, ale
wręcz, co trafnie
podniósł w
apelacji obrońca,
stanowił
ustawowy
wymóg
uzyskania
zatrudnienia w
charakterze
funkcjonariusza
służby
więziennej.
Sprawdzalne**

były także dalsze analizowane okoliczności, do których oskarżony się odwołał, jak to, czy jest nieudacznikiem życiowym, który nie radzi sobie w społecznym funkcjonowaniu.

Tytułem wyjaśnienia wskazania też wymagało, że w przypadku występkę z art. 212§1 k.k. ciężar udowodnienia prawdziwości podniesionych zarzutów, spoczywa na osobie oskarżonego. Z tego właśnie powodu zniesławiającym zarzutem, aż do czasu udowodnienia ich prawdziwości, przysługuje tzw. domniemanie nieprawdziwości – J. Raglewski [w:] A. Zoll (red.), Kodeks karny, op. cit., tezy 5-7 do art. 213 k.k.; L. Gardocki. Dowód prawdy czy dowód nieprawdy, NP 1975, nr 12, s. 1619-1621.

Czyniąc zatem ustalenia faktyczne w zakresie prawdziwości zarzutów wypowiedzianych przez oskarżonego wobec pokrzywdzonego, należało w pierwszej kolejności w przyjmować, że były one nieprawdziwe.

Odmienne ustalenie co do tych zarzutów mogło więc mieć miejsce dopiero w przypadku dowiedzenia ich prawdziwości.

Temu wymogowi dowodowemu P. P. jednak nie sprostał, bowiem nawet nie podjął stosownej inicjatywy dowodowej.

Podsumowując zatem te rozważania wskazać należało, że Sąd Rejonowy trafnie w opisanych w zarzucie z pkt. 1 aktu oskarżenia sformułowaniach nie dopatrył się znieważających treści. Chociaż celnie dostrzegł w wypowiedzi P. P. nawiązującej

do uzyskanego przez K. S. (1) wykształcenia treść znieślawiającą, tym niemniej wadliwie takiej wymowy nie przydał dalszym przywołanym już jego wypowiedziom nawiązującym do społecznego funkcjonowania pokrzywdzonego.

Prokurator niezasadnie zarzucił w apelacji, że wypowiedź P. P. odnosząca się do żony K. S. (1) powinna zostać uznana za znieważającą go. Bezsprzecznie przecież odnosiła się ona do żony pokrzywdzonego, nie zaś do jego osoby.

Ad. 3 apelacji prokuratora.

Zarzut z pkt. 3 środka odwoławczego wywiedzionego przez oskarżyciela publicznego był trafny.

Bezsprzecznie P. P. rozmowę telefoniczną przeprowadzoną ze swoją matką

realizował w
obecności
funkcjonariusza
doprowadzającego
T. M.. Co więcej,
prowadząc ją
dostrzegł zapewne
stojącego nieopodal
kolejnego
funkcjonariusza w
osobie M. O..
Jako recydywista
penitencjarny
wiedział, że
funkcjonariusze ci
zobowiązani są do
reagowania na
negatywne
zachowania
osadzonych, w
szczególności takie,
które wyczerpują
znamiona ustawowe
przestępstw.
Konsekwencją tego
wnioskowania była
oczywista
konstatacja, że o
groźbach
sformułowanych
przez oskarżonego
pod adresem
pokrzywdzonego w
czasie prowadzonej
rozmowy
telefoniczną słysząc
je funkcjonariusze z
pewnością
powiadomią organy
ścigania, a więc
że w konsekwencji
dotrze ona także
do pokrzywdzonego.
Wolą oskarżonego
te zachowanie
podejmującego było
zatem dążenie do
rozładowania
towarzyszącej mu
wówczas frustracji,

jak i pogłębienie
poczucia zagrożenia
u pokrzywdzonego,
któremu już
uprzednio przecież
groził w
bezpośredniej
rozmowie.

Zważywszy zatem
na to, że groźba
może być uznana
za karalną nie tylko
wtedy, gdy jest
kierowana
bezpośrednio do
pokrzywdzonego, ale
także wówczas, gdy
wypowiedziana jest
wobec osoby trzeciej
ze świadomością
jednak, że dotrze
do jej adresata,
to w analizowanym
przypadku ta
właśnie ostatnia
sytuacja wystąpiła –
M. Mozgawa (red.),
Kodeks karny.
Komentarz
aktualizowany,
LEX/el. 2022, teza
5 do art. 190;
O. Górniok (red.),
Kodeks karny.
Komentarz, wyd. II,
LexisNexis 2006,
teza 6 do art. 190.
Nie miało zatem
w analizowanym
układzie znaczenia
trafne spostrzeżenie
Sądu Rejonowego,
że P. P. nie zmierzał
do tego, aby będąca
jego rozmówczynią
matka U. C.
powiadomiła o treści
tej rozmowy K.
S. (1). Tego
rodzaju informacje

do pokrzywdzonego musiały przecież dotrzeć, lecz w wyniku aktywności słyszących wypowiedzi oskarżonego funkcjonariuszy służby więziennej, co faktycznie nastąpiło.

Ad. 1 apelacji obrońcy.

Zarzut rażącej niewspółmierności wymierzonej P. P. kary nie zasługiwał na aprobatę.

Sąd Rejonowy trafnie w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku dostrzegł okoliczności, które miały wpływ na wymierzoną P. P. karę za popełnienie przestępstwa z art. 190§1 k.k. i art. 212§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. Zwrócił wszakże uwagę na to, że obciążająco na zakres odpowiedzialności karnej oskarżonego wpływało to, że działał z zamiarem bezpośrednim, był uprzednio wielokrotnie

*karany, a
przypisanego mu
przestępstwa
dopuścił się
znajdując się
pod wpływem
alkoholu.
Dostrzegł też
bezbłędnie, że
oskarżony będąc
osobą osadzoną,
przestępcze
zachowanie
podjął wobec
funkcjonariusza
służby
więziennej, a
więc osoby,
którego
powinien się
podporządkować.
Chociaż nie było
przekonywające
zapatrywanie
tego Sądu, że
pokrzywdzony
przyczynił się do
podjęcia
analizowanego
zachowania oraz
że oskarżony
groził mu
pozbawieniem
życia, to jednak
wymierzonej
kary 4 miesięcy
pozbawienia
wolności nie
można było
uznać za rażąco
niewspółmierną.
Rzecz bowiem w
tym, że z uwagi
na uprzednią
wielokrotną
karalność
oskarżonego,
wymierzenie mu
kary
wolnościowej*

**było absolutnie
wykluczone.
Orzeczona wobec
niego sankcja
izolacyjna w
dolnych
granicach
ustawowego
zagrożenia siłą
rzeczy nie mogła
zostać uznana
jako naruszająca
wektory
wyznaczające
zasady sądowego
wymiary kary z
art. 53§1 i 2
k.k. Zważywszy
na to, że obrońca
nie wskazał w
apelacji, jakie
błędy w procesie
wymiary kary
popęłił Sąd
Rejonowy, ani
także nie
przywołał
okoliczności,
które mogłyby
świadczyć o tym,
że nie zostały
w tym procesie
dostrzeżone
okoliczności,
które łagodząco
wpływałyby na
zakres tej
odpowiedzialności
oskarżonego
poza tą, której
Sąd Okręgowy
nie dopatrzył
się, a więc
prowokacyjnego
zachowania
pokrzywdzonego,
toteż nie
zachodziła nawet
możliwość
ustosunkowania**

<p>się do tego zarzutu.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Apelacja prokuratora:</p> <p>1. zmiana zaskarżonego orzeczenia w zakresie pkt. I poprzez przyjęcie, że oskarżony dopuścił się przestępstwa z art. 224§2 k.k., art. 226§1 k.k. i art. 212§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>2. uchylene pkt. II zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Jeleniej Górze.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Apelacja obrońcy:</p> <p>zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzutu opisanego w pkt. I części dyspozytywnej wyroku, ewentualnie w przypadku braku podstaw do wydania wyroku uniewinniającego i uznania za zasadny jedynie zarzut obrazy prawa</p>		

materialnego, zmiana zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie z opisu czynu ustalenia, że oskarżony pomówił pokrzywdzonego słowami „jesteś bez wykształcenia” o takie właściwości, które naraziły pomówionego na utratę zaufania niezbędnego dla wykonywanego zawodu oraz wymierzenie mu kary ograniczenia wolności.

Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Wniosek prokuratora z pkt. 1 apelacji oraz z apelacji obrońcy o zmianę zaskarżonego wyroku w jego pkt. I części dyspozytywnej na warunkach przez nich wskazanych, nie mógł zostać uwzględniony. Sąd Rejonowy w zakresie tego rozstrzygnięcia nie dopuścił się wskazanych w apelacjach uchybień, przez co wyrok w tym zakresie utrzymano w mocy.

Jako że zarzuty atakujące zaskarżony wyrok w analizowanym zakresie zostały już omówione, a nie zostały one uwzględnione, a Sąd Odwoławczy uzupełnił opis przypisanego oskarżonemu przestępstwa z powodów już przytoczonych, a ponadto nie dopatrzył się żadnych uchybień w tym zakresie, które podlegałyby uwzględnieniu poza zakresami zaskarżeń, toteż naturalną konsekwencją tego stanu rzeczy była konieczność utrzymania zaskarżonego wyroku w tymże zakresie w mocy.

Uwzględnić natomiast należało wnioski z pkt. 2 apelacji prokuratora, a odnoszący się do rozstrzygnięcia zawartego w pkt. II części dyspozytywnej zaskarżonego orzeczenia. Uchylenie zaskarżonego wyroku w tym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego

rozpoznania przez Sąd I instancji okazało się konieczne, a to dlatego, że dokonana przez ten Sąd subsumpcja prawidłowo ustalonych faktów pod znamiona czynu zabronionego z art. 190§1 k.k. była oczywiście wadliwa. Sąd Odwoławczy nie mając możliwości w zaistniałych w sprawie okolicznościach skazania oskarżonego za to przestępstwo, zobowiązany był do wydania wyroku kasatoryjnego. Sąd Rejonowy ponownie prowadząc postępowanie dokonana prawidłowej subsumcji zachowania oskarżonego pod znamiona tego typu czynu zabronionego i uwzględniając wektory wyznaczające jego społeczną szkodliwość wyda trafne rozstrzygnięcie korzystając przy tym w możliwie najszerszym zakresie z możliwości ujawnienia dowodów przewidzianej w

treści art. 442§2
k.p.k..

Uchylenie
zaskarżonego
wyroku w pkt. II
części
dyspozytywnej i
przekazanie w tym
zakresie sprawy do
ponownego
rozpoznania Sądowi
Rejonowemu
wynikało też z tego,
że nie zachodziły
w sprawie niniejszej
negatywne
przesłanki
procesowe, które
skutkować powinny
umorzeniem
postępowania
karnego (z art.
17§1 pkt. 3 - 11
k.p.k. oraz z powodu
niepoczytalności
(art. 414§1 k.p.k.
w zw. z art.
458 k.p.k.)). Co
więcej, zawinienie
oskarżonego i
szkodliwość
społeczna czynu
zarzucanego mu
w pkt. 2 aktu
oskarżenia były
znaczne –
oskarżony, który był
uprzednio
wielokrotnie karany
i pozostając w
warunkach izolacji
penitencjarnej,
uchybiając przy tym
istotnie zasadom
odbywania kary
pozbawienia
wolości, zdecydował
się w sposób
bezpardonowy

zaatakować wolność
pokrzywdzonego,
którego poleceń
jako strażnika
więziennego
zobowiązany był
przestrzegać. Nie
było również
podstaw do
warunkowego
umorzenia
prowadzonego
postępowania
karnego, a to
choćby z tego
powodu, że
oskarżony był
uprzednio karany
za przestępstwa
umyślne.

**4.
OKOLICZNOŚCI
PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU
Z URZĘDU**

1.

Zwięźle o powodach
uwzględnienia
okoliczności

**5.
ROZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

**5.1. Utrzymanie
w mocy wyroku
sądu pierwszej
instancji**

	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zaskarżony wyrok utrzymano w mocy w zakresie rozstrzygnięć z pkt. III i V jego części dyspozytywnej oraz zasadniczo w zakresie rozstrzygnięcia z pkt. I tej jego części		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Powody utrzymania zaskarżonego wyroku w mocy zostały już opisane.		
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
	Przedmiot i zakres zmiany	
Wyrok Sądu Rejonowego zmieniono nieznacznie w zakresie rozstrzygnięcia z pkt. I jego części dyspozytywnej.		

Zwięzłe o powodach zmiany			
Powody zmiany zaskarżonego wyroku zostały już opisane.			
5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.	-----
Zwięzłe o powodach uchylenia			
-----	-----		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			
-----	-----		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze			

wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
-----	-----		
4.1.	Brak możliwości skazania przez Sąd Odwoławczy oskarżonego, który został uniewinniony w pierwszej instancji.	# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
Przytoczone rozważania odnoszące się do zarzutu z pkt. 3 apelacji prokuratora uzasadniały konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku w zakresie pkt. II jego części dyspozytywnej i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Sąd Odwoławczy nie miał możliwości skazania oskarżonego za to przestępstwo, jako że zaskarżonym wyrokiem został on od jego popełnienia uniewinniony. Konsekwencją tego rozstrzygnięcia było też uchylenie zaskarżonego			

<p>wyroku w zakresie jego pkt. IV części dyspozytywnej, a to dlatego, że tym rozstrzygnięciem uznano, że koszty postępowania w części uniewinniającej ponosi Skarb Państwa.</p>		
<p>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>		
<p>Jak że zapatrywania prawne co do dalszego postępowania zostały już opisane, toteż nie zachodziła potrzeba ponownego ich przywoływania.</p>		
<p>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
	<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>6 Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. prawo o adwokaturze w zw. z art. §4 ust. 1, §17 ust. 2 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na adw. I. J. kwotę 516,60zł w tym 96,60zł podatku od towarów i usług tytułem sprawowanej z urzędu obrony oskarżonego P. P. w postępowaniu odwoławczym.

Na podstawie natomiast art. 624§1 k.p.k. oskarżonego, który pozostając w warunkach izolacji penitencjarnej nie uzyskiwał żadnych dochodów, jak i nie posiadał podlegającego spieniężeniu majątku, zwolniono od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze,

	obciążając nimi Skarb Państwa.	
PODPIS		

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	błędne zakwalifikowanie czynu zabronionego opisanego w pkt. I części dyspozytywnej wyroku oraz uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynu opisanego w pkt. II tej części zaskarżonego orzeczenia		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	błędne zakwalifikowanie czynu zabronionego opisanego w pkt. I części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku i wadliwa ocena wyjaśnień oskarżonego skutkujące przypisaniem mu przestępstwa z art. 190§1 k.k. i art. 212§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana